



Konzervativizmus és realizmus

2012 április 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

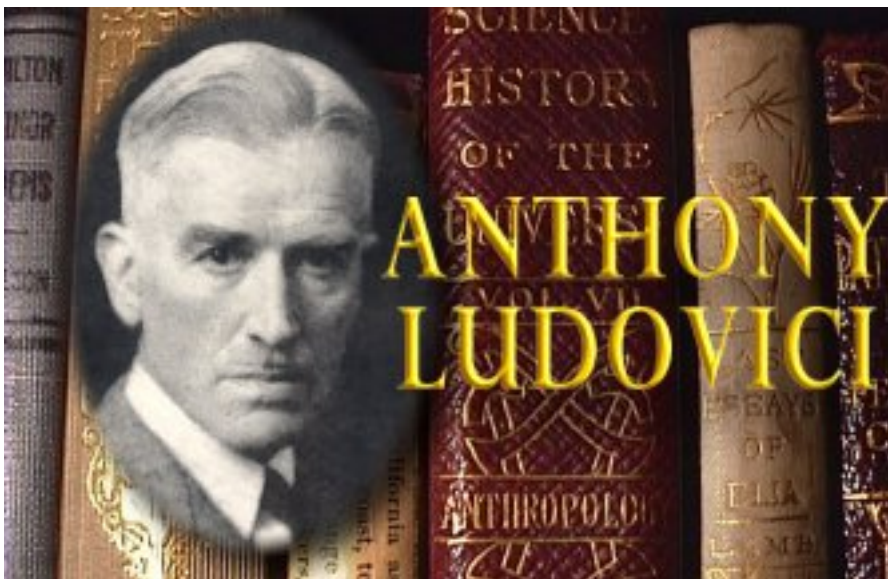
Még nincs értékelve

Mérték

Nincs olyan, hogy konzervatív vagy min?ség-kedvel? osztály. Szintén nincs semmiféle szociális réteg szerinti megoszlás a konzervativizmus és az arisztokrácia által képviselt világnézetben belül és más meggy?z?dések között sem.

Mivel az arisztokratikus és konzervatív tantételek egymást átfedik a rendíthetlenség és a tekintély iránti lelkesedésben, valamint a kvalitatív értékeket megkövetelő közös alapelvükben, a társadalom minden szférájában megtalálják legjobb híveiket - azaz bárhol felbukkanhat az a típus, aki a dolgok és az emberek értékét ösztönösen minőségük alapján állapítja meg, valamint tisztán látja az idő szerepét és befolyását bármilyen értékes dolog létrehozásában.

A mesterember, aki munkájában lelkiismeretes és a lehető legtöbb időt szenteli a mesterségének megfelelő szakértelem elsajátítására, a művész, aki kritikájában önmaga irányában a legszigorúbb, és sohasem érzi elégedettségében befejezettnek tanulóéveit; az elkelő származású ember, aki tudja, miként vegye körül magát nem csupán valóban nemes emberekkel, de igazán fennkölt tárgyakkal is - emberekkel és dolgokkal, amelyek magukon viselik a minőség félreismerhetetlen fémjelét: az ilyen emberek valódi vagy potenciális arisztokraták, és semmi sem foszthatja meg őket ezen rangjuktól. Másrészt a herceg, akinek nincs érzéke a minőség iránt, aki szemet huny magában és másokban azon értékek és képességek hiánya felett, melyek osztályát kiváltságos helyzetébe emelték, aki nem tudja, hogyan vegye körül magát minőségi dolgokkal és emberekkel, és semmit sem tud arról, hogy idő szükségeltetik az értékes dolgok létrejöttéhez, épp olyan, mint a lelkiismeretlen mesterember vagy a kritikátlan és önelégült művész: természeténél fogva plebejus és züllött alak, akit semmi sem emelhet a született konzervatívok vagy arisztokraták körébe.



Az igazságon tett erőszak, hogy társadalmi osztályokat mindenestül megkísérelnek politikai pártokba kényszeríteni, talán az elsőleges oka annak a zavaroknak, ami az ország belpolitikáját illetően a közösségi érzületben fennáll. És épp emiatt nem lehet elégszer ismételni azt, hogy a konzervatív és kvalitatív döntésekre képes ember - nem az arisztokratikus uralkodóra gondolok - egy nagyon pontosan körülírható testi-lelki alkatú típus, amely minden osztályban felbukkan, és semmi esetre sem általánosabb a jelenlegi Lordok házában, mint egy szénbányában (*).

Az anthropológusok a bennszülöttek "kulturális potenciájáról" beszélnek, ami alatt bizonyos népek képességét értik arra, hogy a kulturális szervezettség bizonyos fokára emelkedhetnek; gyakran hozzák fel Libériát, a nyugat-afrikai néger államot értelmezésük példájaként. A négernek, akiknek átadták Libériát, és akik nagyrészt az amerikai felszabadított rabszolgák leszármazottai, kultúrájukat kívülről kapták a jóindulatú európai népektől, teljesen kész alkotmánnyal, törvényekkel, és egyéb intézményeik rendszerével együtt. Ám a négernek "kulturális potenciája" hamarosan feldúlta a ráerőltetett fehér kultúrát, és mostanra, az odalátogatók legújabb keleti beszámolóinak alapján a szenátusuk, a képviselőházuk, a hadseregük, a rendőrségük és az összes többi nem néger intézményük csupán holmi groteszk és szálnalmas paródiáját nyújtja az általuk egykor jelképezett fehér eredetű rendszernek.

Egy éppen ugyanilyen "kulturális potenciál" csodás jelenségével magyarázható az a sarkalatos eltérés is azon emberek között, akik ösztönösen a kvalitatív, és azok, akik ösztönösen a kvantitatív értékek felé hajlanak, és az általuk kialakított társadalmi formák a lehető legjobban különböznek egymástól. Ha egy nemzet megoszlik ezen két típus között, kiegyezésük gyakran elégtelen és ingatag; és mivel a két társadalmi forma teljes egyesülése sohasem lehetséges, ennek folyománya az az állapot, amelyben a mai Anglia található, s amely nem más egy állandó és elkeveredett, egymást pusztító háborúskodásnál.

A kvantitatív értékekhez ragaszkodó emberek csoportja, amelynek ugyancsak minden társadalmi osztályból kerülnek ki tagjai, hajlik a felbomlasztás, az állhatatlanság és a hiábavaló változások felé, az el?z? fejezetben tárgyalt, minden emberben meglév? ösztönös konzervativizmus ellenére, mivel sosem ismeri fel az id? és a min?ség közötti szükségszer? kapcsolatot. Konzervativizmusa így nagyrészt önérdék, pénztárca-aggodalom; és ha semmit sem birtokol, konzervativizmusa gyenge és esend?, mivel semmilyen önzés nem készíti a dolgok állandósága felé. Ennélfogva a konzervatív oldalon ezek az emberek megbízhatatlanok és elvtelenek, a nem konzervatív oldalon pedig anarchisták és felforgatók. Kulturális potenciáljuk kimerül az üzleti jómódban, kifejezésmódjuk pedig minden téren valószínűleg csúf és vaskos formát ölt.

A kvalitatív értékekhez ragaszkodó emberek csoportjának tagjai ugyancsak minden társadalmi osztályból kikerülhetnek, az el?z?ekkel szemben viszont az építés, az állandóság és a meg?rzés felé hajlanak, nem csupán a tárgyak, hanem a családi jellemvonások és öröklött tulajdonságok terén is; a minden emberre jellemz? ösztönös konzervativizmust itt er?síti az id? és min?ség közötti törvényszer? kapcsolat mély megértése is. Konzervativizmusa nem csupán önzés, hanem egy stabil környezet fenntartására irányuló követelés és kívánság, mely gyakran a látszólagos önérdék ellenében hat, ám a min?ség csíráinak megérlelését szolgálja. És ha valahol az önérdék tényez?ként felmerül, ott is csak az els?leges ösztönzés meger?sítése lesz. Ennélfogva a csupán konzervatív oldalon ezen csoport tagjai er?sek, elvi alapokon állók és konstruktívak, az arisztokraták körében pedig patrónusok, a tartós és szép dolgok kiválasztói és serkent?i lesznek, akár személyeket, akár nemzetük vagyonát tekintve. Kulturális potenciáljuk határait a társadalmi szervezet tökéletesítésében, és az emberek, illetve környezetük szépségében éri el. Kifejezésmódjuk a szépség formáját ölti magára.

Az el?z? csoport anyagi sikeressége, amely életének f? jelent?ségét adja, a sokszorozódásukhoz vezethet és gyakran vezet is; elszaporodásuk bekövetkezése sokkal valószínűbb abban az esetben, ha az uralkodó értékek az ?ket jellemz? partikuláris tevékenységeknek kedveznek.

Ezzel szemben az anyagi sikerekkel való viszonylag csekély tör?dés, amely az utóbbi csoportot jellemzi, s amelyet nagyrészt eláraszt a min?ségre és szépségre törekv? els?leges indíték, alárendel?dhet, vagy a mennyiség szolgáinak kezében meg is semmisülhet, ha a fennálló körülmények nem védik meg. Ilyenkor a nemzet azon része, amely a legértékesebb min?ségeket és emiatt a stabilitás f? eszközét szolgáltatja, hanyatlásnak indul és elvész.

A maga vonásait a tükörben szemléli? Szépség csak egyetlen gonoszt ismer, amelyet minden erejével el?zni kíván, és ez a Változás. Az ügyes plasztikai sebészt azonban, aki felkínálkozik, hogy arcvonásait operáció révén - ha mégoly csekély mértékben is - tökéletesítse, ? azonnal kiutasítja. És igaza van.

Ezzel szemben a Csúfság, mely bár nem megváltoztatható, mégis valamicskét szépülni vágyik az operáció által, a sebészeket b?ségesen ellátja jövedelemmel és szentélye ezeket az urakat folyton nyitott kapukkal várja.

Ezt az egyszer? példázatot nem szabadna elfeledni, amikor a fentebb ismertetett két csoport értékét és gondolkozásmódját mérlegeljük, különösen a változás és az ún. "fejlesztés" kapcsán. És ha egy jelenleg fennálló társadalomban, ahol állandóan vagyonokat áldoznak a változtatásokra, és nyüzsögnek a „szépitget? sebészek”, az egyetlen bölcs dolog azt feltételezni, hogy a mennyiség gazdag kiszolgálói állnak az élen, és alkotásaik a csúfság jegyében születnek.

Írta: [Anthony Mario Ludovici](#).

(...)

(*) Nyilvánvaló, hogy a jelenlegi Lordok háza semmilyen értelemben véve nem arisztokratikus urakból áll; újoncai semmiképp sem azért kerülnek kiválasztásra, hogy birtokolják -e a megfelelő uralkodói kvalitásokat, vagy egy alsóbb társadalmi rétegben, nevelés és fegyelem révén generációkon keresztül megszerezték -e ezeket; egyszer?en a kereskedelmi-üzleti életben, a jog vagy a zsunalisztika területén, a pártpolitikában, vagy a hadseregben és a tengerészetnél elért sikereik alapján választják ki ?ket. De még így is egy sokkal jobb és hatékonyabb szervezet, mint az alsóház.

Fordította: Umenhoffer István.

Els?, teljes megjelenés; Északi Korona XXV. szám. Az itteni részlet fordításához köszönjük a fordító személyes engedélyét.

<http://monarchista.blogspot.com/> - A Flag Polgári Magazin partnere

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen



„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell!”

Ajánló